

— obciążenie Gascogne Sack Deutschland i Gascogne kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnosząca odwołanie formułuje trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia związku przyczynowego, ponieważ Sąd orzekł, że naruszenie rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia stanowiło decydującą przyczynę szkody majątkowej, która miała powstać w wyniku spłaty kosztów gwarancji bankowej, mimo że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wybór przedsiębiorstwa polegający na nieuiszczeniu grzywny w trakcie postępowania przed sądem Unii stanowi decydującą przyczynę powstania takich kosztów.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnej interpretacji pojęcia szkody, ponieważ Sąd odmówił zastosowania do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą kosztów gwarancji bankowej tego samego warunku, który sformułował w odniesieniu do szkody majątkowej, która miała powstać w związku ze spłatą odsetek od kwoty grzywny, w stosunku do której skarżące w pierwszej instancji były zobowiązane wykazać, iż ciężar finansowy związany z tą płatnością jest wyższy niż korzyść jaką mogły odnieść z nieuiszczenia grzywny.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnym określeniu okresu, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa oraz na braku uzasadnienia, ponieważ Sąd uznał, nie wskazując przyczyn swego rozstrzygnięcia, że okres, w którym miała zaistnieć szkoda majątkowa polegająca na spłacie kosztów gwarancji bankowej mógł różnić się od okresu, w którym umiejscowił on zachowanie niezgodne z prawem, które miało tę szkodę spowodować.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 10 stycznia 2017 r. w sprawie T-577/14, Gascogne Sack Deutschland i Gascogne/Unia Europejska, wniesione w dniu 22 marca 2017 r. przez Gascogne Sack Deutschland GmbH i Gascogne S.A.

(Sprawa C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne S.A. (przedstawiciele: adwokaci F. Puel i E. Durand)

Druga strona postępowania: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komisję Europejską

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylene w części zaskarżonego wyroku, przekazanego do wiadomości pełnomocników wnoszących odwołanie za pośrednictwem portalu e-Curia w dniu 16 stycznia 2017 r., w którym to wyroku Sąd stwierdziwszy naruszenie rozsądnego terminu na wydania orzeczenia w sprawach, w których wyroki zapadły w dniu 16 listopada 2011 r., Groupe Gascogne/Komisja (T-72/06) i Sachsa Verpackung/Komisja (T-79/06) oraz zaistnienie szkód majątkowych i niemajątkowych, jakie poniosły wnoszące odwołanie w wyniku naruszenia rozsądnego terminu na wydania orzeczenia, zasądził od Unii Europejskiej odszkodowania nieadekwatne i nieodzwierciedlające rozmiaru poniesionych w ten sposób szkód;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w przedmiocie finansowego naprawienia szkód majątkowych i niemajątkowych poniesionych przez wnoszące odwołanie, zgodnie z ich żądaniami, w ramach przysługującego Sądowi nieograniczonego prawa orzekania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Gascogne podnosi, że odmawiając zasądzenia odszkodowania za szkodę majątkową powstałą przed dniem 30 maja 2011 r., ze względu na fakt, iż Sąd nie może orzekać ultra petita, Sąd w sposób oczywisty naruszył prawo, błędnie interpretując i stosując tę zasadę.

W ramach zarzutu drugiego, Gascogne twierdzi, że przyjmując jako moment powstania szkody majątkowej w celu obliczenia jej rozmiaru, moment określony przez Gascogne w sposób retrospektywny na podstawie przewlekłości postępowania, którego czas trwania oceniła ona na 30 miesięcy, a który Sąd ocenił na 20 miesięcy oraz zasądzając w ten sposób odszkodowanie za szkodę majątkową poniesioną przez Gascogne przez okres 6 miesięcy, podczas gdy Sąd wyraźnie orzekł, że poniesiona szkoda majątkowa polega na spłacie kosztów gwarancji bankowej przez okres odpowiadający przekroczeniu rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia (mianowicie okresowi 20 miesięcy), Sąd wydał orzeczenie formalnie wewnętrznie sprzeczne i nie zastosował się do swoich wniosków.

W ramach zarzutu trzeciego, Gascogne argumentuje, że stosując inne zasady obliczania wartości szkody majątkowej niż pierwotnie przedstawione przez wnoszące odwołanie, nie dając im jednocześnie możliwości ustosunkowania się do konsekwencji zastosowania takiej metody obliczeniowej, Sąd naruszył prawo wnoszących odwołanie do obrony.

W ramach zarzutu czwartego, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd orzekając brak możliwości zasądzenia zadośćuczynienia za poniesioną szkodę niemajątkową, której wartość okazała się proporcjonalnie zbyt wysoka w stosunku do wartości grzywny nałożonej przez Komisję Europejską, z tego względu, że zgodnie z orzecznictwem sąd Unii nie może zakwestionować, w całości lub w części kwoty grzywny z powodu niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia – Sąd naruszył prawo błędnie interpretując i stosując przytoczone orzecznictwo.

W ramach zarzutu piątego, wnoszące odwołanie podnoszą, że nie uwzględniając żądania zadośćuczynienia za poniesioną przez nie szkodę niemajątkową z tego względu, że z uwagi na wysokość żądanego zadośćuczynienia, jego zasądzenie doprowadziłoby w rzeczywistości do zakwestionowania grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie – mimo że postanowienia art. 256 ust. 1 i art. 340 akapit 2 TFUE wyraźnie uprawniają każdą osobę, która poniosła szkodę wyrządzoną przez instytucje europejskie do wniesienia skargi do Sądu i uzyskania naprawienia szkody – Sąd pozbawił skuteczności i naruszył postanowienia art. 256 ust. 1 i art. 340 akapit 2 TFUE oraz naruszył prawo do skutecznego środka prawnego.

W ramach zarzutu szóstego, wnoszące odwołanie twierdzą, że zasądzając na ich rzecz zadośćuczynienie w wysokości 5 000 EUR tytułem poniesionej szkody niemajątkowej, orzekając jednocześnie, po pierwsze, że zasądzenie zadośćuczynienia szkodzie niemajątkowej nie może zakwestionować, nawet częściowo, kwoty grzywny nałożonej przez Komisję, a po drugie, wyraźnie uznając istnienie szkody niemajątkowej poniesionej przez wnoszące odwołanie, która podlega zadośćuczynieniu zważając na „wagę niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia” oraz „zakres skuteczności niniejszej skargi”, Sąd wydał orzeczenie formalnie wewnętrznie sprzeczne.

W ramach zarzutu siódmego, wnoszące odwołanie podnoszą, że orzekając – nie uzasadniając przy tym w żaden sposób swego rozstrzygnięcia – że po pierwsze, stwierdzenia niedochowania rozsądnego terminu na wydanie orzeczenia było, zważając na przedmiot i wagę naruszenia, wystarczające aby zadośćuczynić naruszeniu reputacji, na które powołują się wnoszące odwołania oraz że po drugie, odszkodowanie w wysokości 5 000 EUR stanowi adekwatne zadośćuczynienie poniesionej szkodzie niemajątkowej, Sąd uchybił ciężącemu na nim obowiązкови uzasadnienia.
